

Smiljan Trobiš
NAD BESEDAMI JE NEBO

2016

NAD BESEDAMI JE NEBO
IZBRANE PESMI SMILJANA TROBIŠA

Izbral, uredil in spremno besedo napisal: Marjan Pungartnik

Slika na naslovnici: Marjan Tršar: Vila ob Bodenzee, tuš, laviranka

Založba: Spes, Ljubljana, 2016

Prva izdaja

Oblikovanje in tisk: ART 32 d. o. o., Novo mesto

Naklada: 300 izvodov

Nad besedami je nebo

IZBRANE PESMI
SMILJANA TROBIŠA

KAZALO

BELI KROG	9
Zakaj je mir	10
PESEM	11
PRIHAJA MIR	12
NAVELIČANO POLETJE	14
STARANJE V JUTRU	15
STRAH	16
ONA	17
NAJINA RAZDALJA	18
OBLAK	19
MOLITEV	20
ZAVESA	21
BELI KROG	22
DAN JE GLOBOK	23
VETER IN TI	24
ŽARENJE	25
<i>DREVORED IN SONCE</i>	27
Razbiti okovi vsakdanjih čudes	27
S POEZIJO	28
<i>SAMOPODOBE</i>	30
Nisem to.	30
Moja ljubezen	31
Velika pokrajina.	32
Ljudje so prišli od zunaj,	33
Sam sem hotel spati, sanjati ...	34
In zdaj sanjam. Topel je moj oblak,	35
Tako preprosti so odgovori, ko se zbudiš.	36
Sanjam.	37
Vse moje sanje so sanje mojih sanj	38
Da, svet je moj oblak	39
Tako sem sam, prijatelji,	40
HVALNICA LEPOTI	41
MOLITEV ZA BARVE	42

ŠOPEK	43
OBLAK	44
PETELIN V TRAVI	45
MESTO	46
Osvit se dotakne telesa	47
<i>HVALNICA LEPOTI</i>	48
Obilje dobrega si, ki zvečer	48
Kot melodija, ki se vrača k sebi, si,	49
Kot voda tečeš brezdanja,	50
KAKOR OBLAKI	51
KO PLEŠEŠ	52
MANIFEST	53
ZVEČER	54
PRELOM	55
KLAVIR	56
TRENUTKI	57
KO TIŠINA ME OBJAME	63
O, višina, moja ukleta past,	64
Čas naj teče, saj ima kam.	65
Tihi mir pod jantarjem neba,	66
Plavajo daljave v meni	67
KOŠČEK NEBA	
MED VEJAMI	68
MISEL	69
JAZ	71
LJUBEZEN	73
NARAVA	74
SMEH	76
OČIŠČENO JUTRO	77
ČAS	78
RAZBURKANO MORJE	79
RESNICA	80
TUJEC	81
ZAPAH	82
LASTOVKE	83
VIDIM ČEZ	84

CIGANČICI PESNIKOVI	85
PLEŠEŠ	86
ČE TI ODPREŠ NOVA VRATA	87
TEMNJENJE	88
DALIJEVI SLONI	89
PO LAHKI TEŽI	
HREPENIM	90
KO BOM STARČEK S SIVO GLAVO	91
V ZAČETKU	92
LUČI NA NEBU	93
SPREOBRNJENJE	94
Bitje sem, ki ga usmerja večni Gospodar.	94
A eno je sveto v soju Luči:	95
KRIŽEV POT	96
A GLEJ, MATI, TI VAME STRMIŠ.	96
PRIBILI SO ME NA VIŠKU ZLA.	97
POD ZASVITI ZVEZD	98
Umrla mi je roža na rokah.	99
Tiho vdaja se življenju čas,	100
Z mesečino dolge noči	101
Vdana ljubezen žari v vsak spomin,	102
Kaj vse so misli preživele,	103
FINIS BONUM, TOTUM BONUM!	104
IZ IZGUBLJENOSTI	105
ODGOVOR NEBA	106
SPREMINJANJA	107
BITI MAJHEN	108
ČISTOST ZVEZD	110
PRIHOD JESENI	113
SREČA TIŠINE	115
Veselje se je zapisovalo	116
Polnila si mojo praznoto.	117
DOBRİKAVKE	118
Ljubim rob,	121
Zemlja se je zravnala.	122
Pojem je rekel:	123

Sonce je sedlo na rožo	124
SREČANJA	125
<i>SREČANJA Z BOGOM</i>	<i>126</i>
Izbral bom najlepšo rožo,	126
Saj ni treba,	127
Mir je,	128
Pojem Ti,	129
<i>SREČANJA Z NJO</i>	<i>130</i>
Čutim poletje,	130
Tisti večer	131
Rad imam tvojega psa,	132
<i>SREČANJA S SVETOM</i>	<i>133</i>
Tiha, grenka žalost	133
Temna zavesa	134
TI SI MENI DAR	135
NAJIN SVILENI SVET	136
TI IN POPOTNIK	137
IŠČEM BARVO	138
IMPRESIJE	139
TIHA ŽELJA	140
TOPLI DEŽ	144
TREPET	148
<i>DOGAJANJA</i>	<i>149</i>
Prazen tolmun in oblaki nad njim.	149
Hudournik se je polegel,	150
Vse je ravno	151
Med tisoči medlečih zvezd	152
<i>NAUČI SE PADATI</i>	<i>153</i>
Kadar padeš, padeš vedno na zemljo.	153
Nauči se padati.	154
Vstal boš, a ne boš vedno lahak.	155
TRIALOGI PLESA	156
<i>MILONGA</i>	<i>157</i>
V dnu si mi ostala,	158
Gledam v mirno noč,	159

Dviguješ se na krilih objemov,	160
Nisem verjel, da je bil to najin zadnji tango.	162
Ali še plešeš, je tvoja misel še v nogah?	163
ZATIŠJE	164
Priplesala boš v mojo sobo.	165
Glej, kako so svetle njene sanje,	166
Mrak je, soba vsa drhti.	167
Pride čas, ko le vetrček	168
Kako je lepo	169
Meje so začrtane.	170
ZAVEZA	172
VRNITVE	173
ZA ANGELOM	174
TRENUTKI	175
PLES	176
BELA	177
SONETI SREČE	178
In ne skrivam svoje tihe radosti,	178
Sonce, ki mi tople dneve podari,	179
VSEPRESEGAJOČI	180
Poljub neba prinaša zvezd milijone,	180
Ljubim	181

BELI KROG

Zakaj je mir
podoben vetru?
Šumi in pripoveduje.

PESEM

Vlečem niti,
na vsaki kot balon v vetru
pesmica visi.

In vlečem,
da bi vse,
kot mati otroke zbral
v lep večer,
ko zvon doni.

A pesmi moje
veter je poslal med srca,
izgubljam nitke,
sam sem v temi ...

Nekoč poslani
k meni bodo angeli
in mi peli o ljubezni,
strahu, radosti ...

Takrat mi bodo dali
niti v roke, iz njih se
nova pesem porodi,
pesem, ki jo pišem,
ki uhaja mi ...

PRIHAJA MIR

Vedno manj bo lagala tvoja duša
in lastni obraz ti bo vedno bolj podoben.
Utrujena moč počasi premaguje
tvojo sposobnost umika.
Staraš se.

Vedno manj te bo skrbelo,
kako boš živel med drugimi,
vedno bolj se boš cenil,
ker nisi čisto brez trpljenja
prišel do tu, kjer si,
nisi čisto brez modrosti
vozil svojega čolna med čermi -
in nisi nasedel.

V tebi se bosta srečali
utrujenost in resnica.
Nikoli ne boš več mlad
za druge,
postal pa boš mlad
v svojih preveč razkrivajočih očeh.

Lepota
bo zazvenela tudi v tebi,
postal boš lep starček
z dušo brez laži, da si mlad.
Zgoraj je sonce,

ki spočije le utrujene.
In zemlja da počitek
le resničnim.

Ločen, odtujen stvarstvu,
ki te je rodilo,
sanjaš svoj naslednji dan.

Tvoje noge so prešibke,
da bi nosile toliko sanj.

Zdaj boš lahko počival pod soncem,
na zemlji, ki te prijateljsko vabi,
da sedeš.

Nič posebnega se ne bo zgodilo.
Počasi boš zlezel pod svojo kožo,
brez mladostne prevzetnosti
boš začutil, da si obrnil pravi list,
ne da bi sam za to karkoli storil ...

NAVELIČANO POLETJE

Drevi bo tiho zašlo sonce,
in oči, izgubljene
med morji in gorami,
se bodo umirile,
da spet bom videl vase.

Konec poletja,
ko smo se toliko smejali.

Današnji tihi žarki,
ki med oblaki se prebijajo,
mi ne bi prav nič pomenili,
če jim ne bi rekel:
Vi moja ste jesen,
vrnitev moja,
da bom preživel toplo zimo.

STARANJE V JUTRU

Modre pokrajine
plavajo
kot oblaki nad zemljo.
Sonce sije nanje,
telo je vse težje -
duša vse lažja,
bolj božja,
vse bliže
modrim pokrajinam,
ki nad oblaki se pretakajo.

STRAH

Čutil sem človeka
za tvojimi očmi.
Moj pogled
je gledal navznoter
in ni pustil,
da bi vzljubil tvojo podobo.
Obrnila si se navzven,
v sanjave pokrajine
zorečih srečnih iluzij.

Vsak na svoji obali sva stala
in nihče od naju
ni tvegala svojega bogatega miru.

ONA

Mehko hodi,
da ne bi ranila oči.
Zamišljen pogled
se izgublja v temi.

Topla tišina,
ko molči.
Poslušam njene
ljubeče poti.

NAJINA RAZDALJA

Tam te čutim, kjer si,
ne da bi kaj mene bilo zraven.
Ne spiš več, a vse v tebi spi,
ni te še prebudila pomlad
z gorečim soncem
in žarečim cvetjem.

Manjka ti moja topla roka,
ki vzdrhtiš ob njenem dotiku
in se prebudiš v nasmeh,
in moj glas,
ki v njem previdno začutiš
zastrtje.

Najino veselje je prehitelo
pesem ptic in domačnost
daljna hrepenenja.

Nemir jutranje teme premagava
in se dotakneva barv,
ki jih prinaša sonce.

OBLAK

Na poti sem zašel v oblak.
Topel in prijeten je bil,
moral sem postaviti hišo,
da je oblak lahko stanoval pri meni.
Stene so ga branile pred požrešneži.
Nisem odpiral oken, da ga ne bi odpihnil veter.
Ko sem odhajal od doma, se je držal moje kože
in moje obleke in moral sem skrivati oči,
da ga ne bi ranili. Ko sem se veselil,
sem moral paziti, da ga ne bi s smejanjem razgalil.
Dajal mi je toplino, varnega sem se počutil ob njem.
Hiša pa je bila zaprta, prijatelji niso več hodili k meni.

Ostal sem sam z oblakom, si krajšal čas s pesmimi,
ki sem jih pisal o njem. Rekel sem mu: Jaz.
In nikoli si nisem upal iz hiše brez njega,
saj se brez jaza ne da živeti. Tako sem mislil.

Potem sem nekega dne bral pismo,
ki je prišlo od nekod iznad oblakov.
Naročalo mi je, naj se odpovem samemu sebi,
da bi lahko ljubil.
Ne vem še, če ne bom nekega dne
odprl oken, ko bo najbolj pihalo.
Ne vem, če bom še skrival oči.
Ne vem, če ne bom nekega dne pustil svojemu veselju,
naj se razigra, pa čeprav bo topli oblak razočaran odšel.

MOLITEV

Kaj sploh hočem,
me sprašuješ,
jaz pa bi le
v tebi rad počival,
zastrl utrujene oči,
smehljal v tvoji se gotovosti.
Naj bom tam, kjer si,
v moji najbolj skriti kamrici ...
Bodi z mano,
naj te spet začutim
kot topel mir;
vem, da hodiš tam,
kjer mene ni,
dan počitka
naj v tvojo
se prisotnost spremeni.

ZAVESA

Ne pusti mi
videti Neba,
a prosojna prepušča
slutnjo onstranskega.
Njene prozorne beline
spuščajo žarke veselja
do globokega dna -

V soseščini imam Prijatelja.
Pride, opere zaveso
in mi jo da,
vso novo in čisto,
da ne zgorim v bleščavi ali temi,
ampak v miru svetlobe
počivam
z mislimi njegovega Duha.

BELI KROG

Sredi tarče je bel krog.
Okrog so krogi
mojega življenja.

Beli krog
je ljubezen, ki je Bog.
Okrog se vse dogaja -
in končuje in začenja.
Cilj je središče.
Zadenem, zgrešim,
vedno bolj znam,
vse bolj za beli krog živim.

DAN JE GLOBOK

VETER IN TI

Če ti vstopila bi namesto vetra,
vklenjena in vklepajoča me,
bi podrla tihi košček vsega,
ker se ob željah vse podre.

Tako pa slišim mir, tišino
vetra, ki pretaka se
med drevjem in modrino
in v svobodo ujame me.

Rad te imam, in mislim nate,
ti si veter, ki objema me,
svojo toplino hranim zate,
za svobodo male tople sobice.

ŽARENJE

Pritrdi mojo sliko
na rob postelje,
kamor si z bosimi nogami,
blatnimi od sprehoda po
dežju
zapisala rdeč madež
svojega žarenja!

Tam sem bil,
iz ječe samega sebe
sem ušel,
z zadnjimi močmi obupanca,
da bi mogel spremeniti
obliko svojega zapora.

Prebil sem steno,
ki je kot modrina, kot obljuba
dolgo visela nad mano;
Jaz na begu pred sabo,
ti na sprehodu s svojim psom.
Jaz v preboju, ti v pričakovanju.
Isti dež je bil.
Padal je nate,
padal je name.

Zdaj je velika moja slika
obešana nad tvojo posteljo;
jaz sem pozabil nase,
ti name nikoli.

DREVORED IN SONCE

Razbiti okovi vsakdanjih čudes
rodijo človeka v njegovem sijaju,
tudi če kdaj je ljubezen zatajil -
skesa se in reče: Vse to je res ...

In hodi po pesku trpljenj drevoreda
in moli med hojo in vprašuje se vmes,
zakaj sredi močnih in zdravih dreves
črn kos bolečine v trnju poseda.

Tako sam pod nebom zavije na pot,
ki ve, da je v njej še srž bolečine,
s pogledom naprej in v spomine
premaga korak - in že je drugod.

A drevored gre naprej in ne mine,
ni vejice, ki volje ne bi spolnila,
ni veje, ki se ne bi spočila
v siju, ki raste iz njene topline.

In daje, kot misel se k nebu obrne,
premaga vsakdanjost in vase se skrije,
kot nežno valovje srca melodije
gre v drevored, a čista se vrne.

Gledam in čutim njen topli nasmeh,
pozabim ob njem na bleščavo narave,
pozabim ob njem na varljive zabave
in sam čutim novo toplino v očeh.

S POEZIJO

Diham s tabo, poezija,
zadnja roža v tej gostilni,
najmanj osvetljena,
si pod briljantnim lestencem,
polnem luči,
zadnja tema,
ki ni zlo v tej sobi,
ampak dobrotna misel,
ki se v njej spočijem
med težkimi glasovi
sproščujočih se moči,
tako tiha si,
tako mirna
v svoji ponižnosti,
zadnja roža v gostilni,
ki, kakor brez smisla,
brez ljudi
tiho v temi
svoje bogastvo razmišlja
in samo diha, cveti ...

Z bremenom obogatil si moj dan.
In s strahom, da največji dar -
življenje - samo zase sprosimo,
in da nič ne bo ostalo in bom sam.
Zato darujem svoje bitje vsemu,
ker vse me dalo je,
zato s Teboj
še smrt lahko v sebi nosim,
ker vem, da sem odrešen
in odkupljen.
Ne, konec naj ne bo mejnik,
ne mir, ki daje ga,
saj je življenje tisto,
ki me pelje k Tebi in me Tebi da.

SAMOPODOBE

I.

Nisem to.

Živel sem z oblakom.

Daroval le del sebe,

oblak mi je služil

in jaz sem ga častil.

Tako trdno se me je oklepal,

lepotec moje duše,

lepotica mojega srca ...

V.

Moja ljubezen
je bila tleči stenj,
ki ni mogel razsvetliti teme.
Vse je bilo črno,
oblak topel,
in sem in tja
žarek ...

IX.

Velika pokrajina.

Noč.

Bojevniki in zemlja,
ki se je vdirala in me požirala.

Megla in oddaljene luči.

Bil sem kralj teh planjav,

bile so samo moje,

to sem bil jaz.

Prihajali so viharji,

a so segli samo do oblaka.

Oblak jih je odgnal,

noč pa je trajala, trajala ...

X.

Ljudje so prišli od zunaj,
a samo do oblaka,
ki mi je rekel:
»Dan je resnica:«
Jaz pa sem v sebi čutil, da je noč,
globoka noč ...

XII.

Sam sem hotel spati, sanjati ...
In ni me hotel buditi,
spoštoval je moj spanec.
Rad me je imel in mi pustil sanje ...

XIII.

In zdaj sanjam. Topel je moj oblak,
le ... Oči mi ne opustijo videti dneva ...
Tega svetlega dneva
belih brez,
belih streh,
beline,
ki jo sonce na snegu daruje budnim ...

XVII.

Tako preprosti so odgovori, ko se zbudiš.

Tako enostavno je vse:

Sonce je sonce

in mi smo ljudje.

XIX.

Sanjam.

Stol ni stol, ampak mehka zemlja,
rjava od plodnosti in
osvetljena od upanja.

Miza ni miza,
pomočnica je,
da se naslonim
in izpisujem bolečino,
in hvaležen sem ji,
kot zemlji, ki me je rodila.

Vino ni vino,
ampak omama,
ki mi jemlje pogum
da ne bi bil
še bolj jaz.

Okno ni okno,
ampak meja med menoj in naravo,
da me ta ne bi ranila, ampak mi dala
svoj čudoviti pogled.

Ljudje niso ljudje, ampak bogastva.

XXII.

Vse moje sanje so sanje mojih sanj
in moral se bom dvakrat zbuditi.

Najprej bom rekel:

»Saj vse to je res.«

In potem bom rekel:

»Hudo mi je, da bom moral umreti.«

XXV.

Da, svet je moj oblak
in svete so moje sanje.
Moj oblak je svet križ
in Bog Oče mi ga je dal
da se ne bi mogel zbuditi
in da ne bi postal vsak ...
Moje sanje so svete,
moje življenje je speče bogastvo,
neizpovedano v čistih simbolih,
neprepoznavno
v črnih pokrajinah noči ...

XXXVIII.

Tako sem sam, prijatelji,
ob mirnih in počasnih dolgih rekah!
Tako črna je tema,
ko hodim v noči,
Tako je čudno in boleče
z vami budnimi hoditi!
Tema boli
in žarki posvetijo le do oblaka.

HVALNICA LEPOTI

MOLITEV ZA BARVE

V globokih sanjah, med jaz in ti
epilogi nove so molitve.
Veselje, ki iz molitev zažari
preseka vozle zemeljskih noči,
prečnih, da bi človek mogel sam -
sam s seboj prijateljstvo iskati.
Slikar je z barv obrisal patino noči,
pod pepelom našel stenj,
ki še negotovo tli,
boleče trga vezi - nemoči ...

ŠOPEK

Svetloba se izlije
iz teme,
použije rože,
jih zamakne
v svet,
ki je bival le v kipenju
modrega nasprotja.

OBLAK

Zelena je
pot v molk,
vedno svetlejša
so globine,
ki jih vznemirja
tveganje
in darovanje.

PETELIN V TRAVI

Med visoko travo
še en cvet
zadržano stopa
po sledih
skrivnostno
znanega ...

MESTO

Mesto
se začudeno
nagne,
ko se
med seboj
objamejo
drugačni
od sveta.

Osvit se dotakne telesa
v najbolj vsakdanjih odmevih dne,
vidi te nemočnega, preden odpre
pokrajine notranjega očesa.

Natoči ti misli iz svoje krvi,
ko lagodno vlekne se tvoje telo
in misli s teboj potujejo
od glave in srca do očiščene vesti.

Zapreš trudne, izmučene oči,
ki brez misli izmerijo
korake prehojenih strmih poti.

Telo se pod lastno težo sprosti,
moči v temo izginjajo,
oči se budijo in telo, tvoj duh se budi ...

HVALNICA LEPOTI

Obilje dobrega si, ki zvečer
se spomni na sinjino,
vanjo zlije bolečino
in se vrne v svoj mir.

Dobro še v trnju opazi cvet,
brez dobrote ni odseva ne lepote,
srca, slepa od pohote,
zamenjajo ljubezen za svet.

Drevo v ivju je bogato,
kristalov tisoče na njem visi,
v miru lesketajo se in v radosti,

kot bi nešteto svatov
veselilo se, v pogledu
vsakem pa se sreča iskri.

Kot melodija, ki se vrača k sebi, si,
ožarjena najdeš odgovor z neba,
a kakor koprena padeš strgana
od prevelikih sanj in želja.

V kapljico se vrneš iz velike reke,
v snežinko iz oblaka mogočnega,
v šibkost duše iz junaka močnega,
iz gozdov v zelenilo mlade smreke.

Telo si srne, zajčice, dekleta,
lepota giba, rok, oči,
ki polnost veselja obeta,

a se v bolečino spremeni,
reka si, ki venomer priteka,
a se nikoli ne uresniči v radosti.

Kot voda tečeš brezdanja,
kje tvoje dno je, v oblakih, na tleh?
Je v tebi žalost, je smeh?
Je konec tam, kjer se začno potovanja?

Ne pridem ti do dna;
potrebujem tvoje globine,
rad bi v sinjine zapisal te,
v dno odprtega neba.

Nevidna voda si, ki teče povsod.
Kje je most, ki bi mi dal pogled,
ni dovolj, da sem poet?

Vse živo vabiš z besedo: Pridi!
Tečeš in povsod je tvoj ta svet,
nov svet, nad tem, ki je že vate ujet.

KAKOR OBLAKI

KO PLEŠEŠ

Plesalki se telo uvije v zlati zrak,
odrine črni veter poželenja,
v nevidnih rokah se spočenja
ravnotežje, ki vzbuja strah:

da bo ugasnil plamen zlati,
dolgo že goreč v notranjosti oči,
skrit pred ljudmi pod vekami,
ki molijo, da mogla bi ... plesati ...

MANIFEST

Drugačnost je manifest.
Otroci tepejo klišeje in red.
Mi smo otroci veselja,
toplo ljubečega,
ki ne mara pravil, ne resnobe.
Naključje je rešitev, ker ga ni.
Nestvarno še ni nebivajoče.
Otroci najdejo način.
Mi smo otroci.
In nič ni nemogoče.
Kdo bi rad prebil
oklep svoje nesvobode?
Naj postane otrok,
naj zaupa, naj ne sili.
Svéti se umiri
v vsem vesoljnem dogajanju
in ga sprejme.
Toplina premaga hlad svobode
in otrok se igra v ljubezni.

ZVEČER

Približale so se zvezde.
Zapeli so vetrovi,
obzorja so se razbohotila
v kapljice morja.
Atomi so se nasmehnilo,
ljudje na cesti so se zresnili
v notranje veselje.
Luna ni kalila noči
in noč ni klicala jutra.
Ustavila so se nihanja
po mnogih mislih.
Nastal je večer.
Večer, zvezde, morje.
Vse je tam, kjer mora biti.
In vest je potihnila,
kakor da je vse prav ...

PRELOM

Bil sem, a bil je le del mene.
Skrival, tiščal sem v sebi
strašno moč, ki je vrela
kakor kri iz vene.
Bojišča prednikov
divjala so v sanjah,
nerazrešen sem bil
kakor neodrešen.
A bil sem le malo, v kletki zaprto
nemočno srce.
Šel bom med ljudi, se učil živeti,
ne iz svojih misli,
kakor dosedanje dni,
ampak iz življenja,
ki me naučilo bo umreti.

KLAVIR

Kaj je živeti?
Biti ti.
In se prepustiti
brez strahu,
v varnosti
svojega zaupanja,
sveti moči
neke molitve.

Jutro bo zbežalo
izpod prstov pianista ...
Vrnilo se bo v dan,
ko bo sonce sijalo -
čas je klavir,
ki ne utihne.

TRENUTKI

V roži
se vročina
spreminja v strast.

Nemir
odgovarja
z nemogočim.

Majhna slika
je veliki prekrila
pomen.

Trenutki se zbirajo.
Ptice na žici
odletijo.

Suha, pozabljena
roža.
Še vedno cveti.

Tiho se spušča
mrak.
Zavesa pomirja oči.

O tankih strunah
lepota
sklene objem.

Prišla je,
vzela toploto
in odšla.

Mravlja raziskuje.
Ne ve,
da hiti.

Stvari
lahko ozdravijo
pojme.

Okno odseva
drevo.
In še eno nebo.

Senca drevesa
pada
na prezeblega ptička.

Kam gleda
dekle,
ko miži?

Hladen veter.
Dež bo.
Skril se bom v misli.

Kislo jabolko.
Oblak pa ...
kakor sladkorna pena.

Vesolje je kot voda.
Teče,
kamor mora.

Luč.
Rože se čudijo:
sonce ponoči?

Vsi spijo.
Glasba
zveni drugače.

Senca
riše svoj jaz
na zapuščeno uto.

Storž na tleh
pestuje
svojo bolečino.

Nevidne stene
služijo
redu.

Nikjer ptic.
Pa vse
žvrgoli.

Kos poje.
Ne ve,
da ga poslušam.

Jezna raca
dela red
po lepem vrtu.

Voda iz studenca
še dolgo
ne bo oblak.

Čas
se ne nasiti
valovanja.

Kam je hotel veter,
ko ga je ustavilo
drevo?

Popoln nered.
Približal sem se
redu.

Ne grem
spat.
Besede me budijo.

KO TIŠINA ME OBJAME

O, višina, moja ukleta past,
kdaj se bom pomiril s tabo?
In te sprejel, ko si nad mano
v mojo tiho in počasno rast?
Slaba vest, ki me ločuješ od Boga,
naj te potolažim s kesanjem -
globokim vase potovanjem,
naj me usmiljenje umiri in prepozna.

Čas naj teče, saj ima kam.
Kaj je potrebno, kaj se temu reče,
oddahniti moram si za košček sreče,
vse je tukaj, vse bo šlo drugam.
Le počasi, vse ne bo takoj,
tiho pada listje z dreves,
misel zaobjela vse bi na počez,
a čas brez naglice ustvarja ritem svoj.
Gora je v meni, gora živih misli in sanj,
a ti smehljaš se vsemu, kar se mi pomembno zdi,
vedno manjši sem in me je vedno manj,
nič ni vse, vse samo živi in zbeži.

Tihi mir pod jantarjem neba,
svetla luč razdaja žarke,
luna ima podobo starke,
ki skrivnost sveta pozna ...
Izročam se v tvoje roke,
zdaj je čas, da se naspim,
ti boš uredil, kar želim,
ker ljubiš nas, svoje otroke.

Plavajo daljave v meni
in v njih vse polno rož, čudes,
čutim petje trav zelenih,
razliva sonce se čez plan in čez.
Zdaj naj se umirim kot voda,
ki jo preganjal je vihar,
v miru moč je in svoboda,
ki ne mineta nikdar.

**KOŠČEK NEBA
MED VEJAMI**

MISEL

Starka mora
zaviti z očmi,
da lahko pomisli.

Globoka misel
odžene plitko:
Kdo te je klical?

Kaj pravi
sadež mlade hruške,
ko gleda v nebo?

Kaj razmišlja
cvet bršljana
na suhem deblu?

Pajčevina
ima svoje sonce -
v njem trepeta.

Oblaki nosijo vse,
dokler se dež ne ulije
in se iluzija ne podre.

Zakaj je mir
podoben vetru?
Šumi in pripoveduje.

JAZ

Vrana prileti,
se ustraši
in zbeži - sem kriv?

Kakšno je zunaj?
Umolknem.
Povsod je haiku.

Moj vrt spokojno
počiva z drugimi vrtovi -
utrujen sem.

Pridem v oštarijo,
pijem,
odide moja senca.

Zagledam kosa.
Še isti trenutek odleti.
Je začutil moj pogled?

Moja senca na poti.
Še bolj negotova je
kot jaz.

Metulj mi kaže pot
z večjo gotovostjo,
kot jo čutim sam.

LJUBEZEN

Dva se srečata.
Čuden lesk v očeh.
Pogum in strah.

Lepo dekle.
Igra njenih rok
je ples sonca na moji dlani.

NARAVA

Obrisi hiš
dobivajo barve.
Zgodnje jutro.

Vrana zavija
med letom,
kot da ne ve kam.

Opoldanski oblaki
srečujejo veter.
Kdo je močnejši?

V gozdu
se nič ne giblje.
Le zvoki poganjajo vse.

Cvet čebule
je med sadeži
tako sam!

Ose iščejo hruške,
ki so bile včeraj
na mizi.

Ose iščejo
pri meni,
česar ni.

Smeti ob cesti.
Metulja povozi avto.
Nova smet.

SMEH

Veter, mraz, sonce.
Termometer
visi postrani.

Ko me napade
zmeda,
postanem ventilator.

Sosedovo zbujanje
je hrupno
kot njegove sanje.

OČIŠČENO JUTRO

ČAS

Slišiš čas,
podoben tišini,
podoben temi,
podoben drevju
v mesečini?
Stoji,
a daje in jemlje
trenutke,
nazadnje še sam
izgine,
kot reka v megli.

RAZBURKANO MORJE

Rad te imam,
morje razburkano!
Lepo je, da lahko
imam rad,
tudi ko mi že razpada telo
in ko mi brez časti in zmag
umira mladost,
polna zmot -
saj sem hodil
za nepravo željó.

Miren sem,
ko te živim,
morje razburkano!

RESNICA

Resnica,
ti zvita gospa!
Ti dama, opotekajoča se
po obodu sveta!
Prideš in mi ponudiš
kozarec duha,
a se skriješ pod
najmanjšo kapljo lepote -
vsega skrivnostno nedoumljivega!
Resnica -
tako se prikazuješ,
da dvomim do dna -
vsaka gotovost
je vedno dvomljiva.
Resnica - kaj, ko bi,
za mojo vero -
pokazala košček srca?

TUJEC

Tujec sem
na svetu.
Nič ni moje,
nič,
kar imajo ljudje
za svoje.
Še moje telo
ni moje.

Le pokrajine imam,
daljne pokrajine,
ki sijejo
v prizmah duš.

ZAPAH

Kje so vrata?
Kam gre prijatelj,
ko gre?
Kam gre duša,
ko se zapre?
Ali moli k nekemu bogu,
ki ne pozna prijateljstva?
Ali moli k bogastvu,
ki ga ima?
Kje so vrata,
ki odpro,
česar se odpreti ne da?

LASTOVKE

Jata lastovk
leti mimo Sonca.
Naslanjajo se
le na oblačno nebo.

Tako vse gre
za vedno,
dokler ne pride
Nekdo,
ki z novimi očmi
najde
novo telo
lastovkam,
Soncu,
oblakom
in vsemu,
kar je prešlo.

VIDIM ČEZ

Gledam,
kako počasi
vzcveta roža
in kako počasi
ljubi dan.
Dovolj ji je
le malo vetra,
rose,
sonca ...
In dovolj je
tiha misel,
da jo v dno
spoznam,
da je življenje
prah
in prah življenje
in da je neminljivi
del sveta
vse, kar imam.

CIGANČICI PESNIKOVI

Naj moj duh ne ubije
cigančice v meni!
Še čutim tu v prsih
tleči stenj
in konji ognjeni,
ki jih skrit
jaham v temi,
me nesejo v novo nebo,
ko bom eno s seboj,
ognjen -
in bom ljubil - cigančico ...

PLEŠEŠ

Tiha noč.
Pada sneg.
Vidim v veter zarisan
obraz.
Plešeš v tančici snežink,
samo zame,
samo ti.
Iz teme si se dvignila,
v temo boš potonila,
daleč si že,
sneg pa tiho naletava
v temno noč.
Videl sem te v svetlobi luči,
globoke oči,
duh v tebi,
čudoviti duh vijolic.
Doumel sem te
in za vedno sprejel.
V meni zdaj tiho naletava
sneg v temno noč.

ČE TI ODPREŠ NOVA VRATA

Ne morem misliti na smrt,
ne da bi mislil nate,
ne morem misliti nase,
ne da bi bil potr,

če Ti ne odpreš novih vrat
v velemestu naših življenj,
ne moremo ljubiti novih pokolenj,
ne svojega bitja, ne sveta, ne trat!

Smrt je trenutek, a kje je čas,
ki hoče, da vse mineva,
kaj nam meče varljiva predstava v obraz?

Zato mislim nate, ti Oče vseh nas
in potem se mi svetla razodeva
prava resnica in svet - njen odraz.

TEMNJENJE

Zdaj je že temnejše sonce,
zdaj cveti avgustovska jesen,
čas odteka kot izvir v morje,
svet je poln temnih senc.

V črno obleko bom zavil telo,
da me bo spokornost varovala,
to jesen bom preživel samo,
če vera se bo srcu dala.

Lépo je razpotje, če ne veš,
kaj bi rad še doživel
in kam neizogibno greš.

Lep je dan, ko iz izvira
čas potegne te v morje
in srečen čutiš, kako vse umira.

DALIJEVI SLONI

Dalijevi sloni na tankih nogah,
stisnjeno grlo privzdignjeno,
visoke smreke, da te je strah,
ker je le visoko drevo osmišljeno.

Sam pa si želiš pasti v prah,
v temino, zatemnjeno za tvoje oči,
da bi se spočil v temnih gorah
od škrata v tebi, ki vedno v višine želi.

Poljubi si zemljo na bosih nogah,
kjer se konča rodovitna prst, ničesar ni,
ničesar, od česar bi bil bogat .

Poljubi zrak, sonce, zemljo, vse stvari,
poljubi ljudi, dekletov vrat
iz zaprte sobe svoje privzdignjenosti.

**PO LAHKI TEŽI
HREPENIM**

KO BOM STARČEK S SIVO GLAVO

Ko bom starček s sivo glavo,
v čast Bogu bom sklonjen stal,
izbral med vsem ponujenim sem pravo,
zato se tiho, srečno bom smehljaj.

Vidim, da moj oče po prestanih bojih,
poln bolečine, vdano, a veselo gleda v svet,
v gubah mehkih na kamnitih potih
se mu rodil je sin - poet.

In vidim mamu in junaški njen pogled,
ki je premagal na tem svetu vse
in tako je svet za njo postal prelep.

Vidim sestro, bolno, najbolj zdravo,
in rad bi se od njih naučil biti svet,
ko bom starček s sivo glavo.

V ZAČETKU

Beseda? Je to puščava, kjer ni tebe?
Je to dolina temna, ko duh zabrede?
So to mravlje, kače in stenice?
Je pekel, poln nebivanja in neresnice?

Beseda je bivanje, ki ga še ni,
ne svet prodan grehu in pameti,
ki ponaredil je puščave,
v njih išče sled Besede prave.

Z Njo je vse nastalo. Kot iz Duha,
tvorca atomov vsemogočnega,
je dobri Bog priklical Bivanja,

nikdar do konca izpolnjena,
a premikajoča se v boju
Moči in Obstajanja.

LUČI NA NEBU

(četrti dan)

Že majhna luč razsveti temo
in mil pogled srce ogreje,
a če zapreš oči, zagledaš žrelo,
brezno, ki se ti zlovešče smeje.

Tako je suha, pusta zemlja,
če ni žarkov iz luči
ponoči, ko je luna želja,
podnevi, ko sonce prešerno žari.

A zvezde, čiste na opranem nebu,
pripete v nedoumljivi red,
se zdijo sladki sadeži po bregu.

Ko jih pogledaš, čutiš svojo majhnost
in neskončno moč, ki se v vesolju skriva,
da še bolj ti je narava nedoumljiva.

SPREOBRNENJE

Bitje sem, ki ga usmerja večni Gospodar.
Srečen sem lahko le v soju
Ljubezni večne. Na razpotju
vedno bom iskal ta dar!

Vleče me na dno močvar
in velikokrat podlegam boju,
senčim se v lastnih misli soju,
preveč sem sam in star!

In iščem si izgovore, zaklade,
izginjam v sencah svojih mnenj,
padam v lastne prepade,

hodim v skušnjave in vabe
ter med križišči temnih trenj
razkrajam se do pohabe.

A eno je sveto v soju Luči:
svetu sveto dajati,
nikoli več se bati,
da bom lahko resnico pil

in si natočil zdravil,
ki delujejo med brati,
živeti z njimi, ne spati,
in spet bom v duši zdrav in čil!

Zato bom živel z Njim,
pustil pretekle spomine,
ozrl se naprej

in rekel dušam vsem
na svetu, ki mine:
rad grehu se odpovem!

KRIŽEV POT

A GLEJ, MATI, TI VAME STRMIŠ.

4. postaja

Spremljaš me ves čas na strašni poti,
z mano nosiš grenki križ;
bolečina je sopotnica dobroti.

Ves v potu in v krvi vidim tvoje oči.
Žalostna si; še zate me srce boli.
Saj veš, ne mislim nase; kot tudi ti
hočem odrešiti uboge ljudi.

Zato naj Svetloba, ki jo trpljenje rodi,
med nama se združi v veliko Molitev.
Težka je pot, a morava vztrajati!

Ti vsem boš Mati in vsak bo tvoj sin
in nekoč boš vesela daritev,
ki ti jih bomo iz žrtve prinašali!

PRIBILI SO ME NA VIŠKU ZLA.

11. postaja

Kot ogenj pečejo bolečine.
Visim, povzdignjen, bliže neba,
v meni se vse podira, vse gine.

Namesto mene so izpustili Báraba.
Ni čudno, saj jim je enak;
jaz sem od drugega sveta;
ne bo videl neba, kdor se ne skesa!

Svoji Materi sem dal vse človeške otroke.
Od zdaj je vsak v njenih rokah posvečen,
vodila jih bo nad srečne nebesne oboke.

V njej vsakdo naj išče nasveta, moči, pomoči!
Tudi ona vsa čista bo vzeta v nebo,
saj njen ljubljeni sin tu na lesu rešilnem visi.

POD ZASVITI ZVEZD

Umrli mi je roža na rokah.
Saj ni konec,
sem ji rekel,
začetek je
in zaman je strah.

Tiho vdaja se življenju čas,
skoraj sam sem, a mi je lepo.
Prepuščam se volji,
ničesar nimam,
le svoj jaz.

Z mesečino dolge noči
le počasi v nebo zorimo.
In za to nam dan je čas.
Ko se prepustimo, smisel trepeta in poje,
včasih - mimo nas.

Vdana ljubezen žari v vsak spomin,
ki v moji duši živi. Tiho vprašam,
če nad nebom še eno je nebo.
Če drugačno je, kot sta drugačna seme in drevo.
Se vanj vse življenje izteka?

Kaj vse so misli preživele,
pojavit se in minile,
kakor bi kamne v vodo metal,
so se v valove spremenile
in naposled v mir se pretopile.

FINIS BONUM, TOTUM BONUM!

Svoboda žari iz ljudi
v majskih popoldnevih sredi mesta.
Jaz pa komaj čakam, da sedem k tebi,
da v mirni noči spet najdem tvojo dlan.
Da bi našel tvojo neprimerljivo besedo,
ki je ne bi znal izreči noben človek.
Beseda je moja najzanesljivejša pot k tebi.
Ko ne bo več besed, boš samo še ti.
A že zdaj si kot sonce,
ki ga le včasih zakrijejo oblaki.

IZ IZGUBLJENOSTI

Daleč sem od tebe, a vendar si z menoj,
ko hodim po ovinkih in bližnjicah.
Napolniš me s težo,
da klecajo kolena, misli se vrtijo brez rešitve,
izgubim sebe in tebe.
Z žalostnim očesom me spremljaš,
ko hočem v višave.
In nazadnje se ustavim ob tebi.
Ne vem, kaj mi pripravljaš
in ne morem se zanesti le nase.
Če pa se bom znal vračati,
ne boš dopustil hudega.
Dal si me in moje tehtnice vedno kažejo
v sveto smer.

ODGOVOR NEBA

Širše poznaš moje življenje od tega,
kar doživljam, vidim in spoznavam.
Veš, kako me spona tesnijo, krivda boli,
veš, da se staram in da bi rad našel spravo s teboj.
Lahkotni metuljčki vznikajo iz moje preteklosti
in brezna, ki jim ne vidim konca.
Ob tem se spomnim obljub, ki si mi jih dal
in mi jih še daješ. Saj mora zmagati tvoja volja nad mojo.
Nebo je včasih svetlejše od zemlje, včasih temnejše.
Vedno pa je tam najlepši odgovor, najlepša beseda.

SPREMINJANJA

BITI MAJHEN

Znaš se umakniti
in znal boš iti skozi ozka vrata.
Otrok postajaš, z igrivimi mislimi,
ker se lahko igraš na igrišču,
ki so ga postavili odrasli.
Ko boš velik, boš otrok. Zaznaš druge
in ker je to v tebi, zagledaš otroke v drugih.
Kakšno bogastvo na igrišču sveta,
kjer vedno hočejo oklestiti vse, kar niso oni!
Pod sencami dreves se boš igral,
sejem sveta ti ne bo več tuj.
Ko bo odpadlo nepotrebno,
bo vse igra na peščeni obali morja
in le še čudil se boš
svojemu notranjemu in zunanjemu vesolju.
V tebi bo mir, ki ga še kot otrok nisi začutil,
ker še nisi šel čez brzice tega sveta,
in nisi še vedel tega, kar veruješ zdaj.
Odpro se ti oči za male ljudi.
Vedno si trpel zaradi napuhnjenih.
Nisi razumel, zakaj so te ranili
s svojim velikim balonom.
In vedno si imel rad preizkušene in preproste.
Srečaš jih in si jim blizu. Kakšna veličina!
Ves svet se lahko podre,
naša misel pa bo ostala večna,
kakor so besede v svetih pismih.

Modrost ti je postala domača,
ta sveta modrost,
ki kaplja vate po milosti in preizkušnjah,
pisana na tvojo kožo,
pomirjujoča, blagoslavljajoča!
Vedno si živel v znanju in med ljudmi.
Zdaj pa se umikaš k njej,
ki ti poje o vsepresegajoči ljubezni,
kar vse je.
Ko si se dvigoval vase, si na vse gledal navzdol.
Ko si blodil v temi, si iz luknje gledal k svetlobi.
Ko pa si našel svojo majhnost, si se uravnal z ljudmi,
ker nič ni ne tako visoko in ne nizko,
da ne bi mogel pasti še globlje.
Našel si horizontalo svojega življenja in biti.
Zdaj si lahko zadovoljen s tem, kar je
in vse to lahko sprejmeš za blagodejno pokoro.
Kakšno trpljenje je biti velik!
Razširiti svoj jaz čez stvari in ljudi, ki niso jaz
in si jih skušati podrežati!
Ko pa si majhen, kot si,
se ves uviješ v glavo bucike, zagledaš svoje malo telo
v velikih palačah narave in hiš, v vsem, kar te obdaja.
In pustiš živeti pticam in ljudem, naravi in nazadnje, sebi.

ČISTOST ZVEZD

Nedokončan je svet;
le kaj ga lahko zaokroži?
Križ je, ni okrogel kot Zemlja,
ki ponuja vse, kar je bilo že davno.
Zvezde vršijo okrog in ponujajo čistost,
a v meni še ni razdeljeno nič, kar poznam.
Žarišča ljubezni hodijo po svetu
in včasih se kdo ustavi ob meni.
Čutim sveto v njih ...
Svet je utrujen.
Čiste zvezde pa me vlečejo k sebi in pravijo:
Glej, resnica!
In se pogovarjam z neresnično resničnostjo,
padam in spet letim pod oblake, ki me vzamejo
in me nosijo v nebo. Le še korak je potreben
in tako srečen bom, nikoli več sam, okrog mene
bodo duše, ki so iskale, kar sem našel sam.
Padci nam razodevajo, da še nismo tam.
A ogenj se vedno znova vžge
in najdemo ljubezen,
ki se ne more več upepeliti.
Ker reke tečejo naprej,
in čas in mi.
Kamorkoli pogledaš, je vse le večna prihodnost ...
Ranjeni zapuščamo preteklost
in posvečeni iščemo petje zvezd.

Zdaj se mi odpira srce.
Dolga leta sem ga spraševal, zdaj čutim,
da bo spregovorilo. S sklonjeno glavo prisluškujem
vesoljnemu pripovedovanju zvezd.
In reka teče skozme, zdaj čutim, odprlo se je,
vse hoče, da se ne upiram več.
Besede niso več potrebne,
saj me je pot dvignila nadnje.
Znal sem počakati, da bi videl,
kaj se bo zgodilo in zdaj
zamegljeno vidim,
kako se zaokrožajo usode.
Sanje jih vodijo, vedno isto se dogaja,
vse odteka ...
Mirno tečejo reke, napajane od obilnega dežja.
Zažarijo cvetovi,
a že jih pokosi nemirna roka, ki vedno daje mir.
Potrpežljivo čakam in hrepenim po čistosti zvezd,
po jasnosti misli, daru razločevanja in po koncu bojev v sebi.
Boji so v vsaki duši, ker med krvjo in duhom
nikoli ne more biti vse prav. Zemlja ni svet,
je podzvezdje. In se predam močnejšemu od sebe.
Lepšemu, čistejšemu in svetejšemu. Počasi se vračam.
Kar naprej se moramo obračati k izviru, zajeti studenčnice in piti,
dokler ne bomo prežeti s čistostjo, ki nas je ustvarila.
Ljudje prihajajo, a se ne ustavijo za dolgo,
le poljubim jih in objamem in spet gredo po svojih poteh -
kot jaz, ki še vedno neumorno iščem znamenja in odgovore.

Kar razpustil bi svoje telo, da bi videl, kako se sveto
pretaka po svetu, in ne da miru,
dokler ne doseže svojega. Tako se počutim varnega
v nevarnostih in pojem zvezdam, ki me hočejo najti čistega.

PRIHOD JESENI

Puščati ... Spuščati ...

Ko se ne moreš več boriti z njim,

ko spoznaš, da prepir z njim ne gre,

da ga lahko le včasih prepričaš v svoj prav ...

Odpirajo se ti oči za vse milosti,

ki jih prejemaš, tako da ne pričakuješ preveč.

Ravno prav ti bo dal vsega, ravno prav.

Svojo jezo pospraviš v sprejetje križa,

svoj napuh v molitev za krotko in ponižno srce.

In čakaš in opazuješ, kaj bo iz stvari, ki so te vznemirjale.

Gotovo bo on vedno zraven.

Zanimaš se za ljudi, ki ti prinašajo modrost.

Vse puščaš tako, kot je in sprašuješ in dobivaš odgovore.

Ko trpiš, razumeš razpelo.

Vse svoje trpljenje imaš za veliko milost,

s katero te volja vleče naprej. Padaš in opazuješ.

Nekaj se mora roditi iz tega semena.

Pustiti ... Spustiti ... Nekaj se mora roditi za danes.

Kaj bi hitel v prihodnost, že zdaj in tu imaš vse,

veliko milost, hudo in dobro.

Zato ne boš osramočen.

Tihe misli, ki si jih mislil, bodo postale velike besede.

Nikoli ne boš uresničil dovolj.

Računaš na nebo, ki te bo vodilo.

Dobro je, da ne veš vsega.

Preveč bi zmotilo tvoje poslanstvo.

Tvoj svet naj ostane tvoj in dvignil se boš nad tega.

V zamaknjenih pesmih se bodo rojevali odgovori.
Danes imaš čas, odrešitev je tu in zdaj.
Mislil boš na nebo in od tam se bodo prerodile
tvoje misli v nekaj čisto novega.
Puščaj. Prepuščaj. Izpuščaj.
Tvoj prav se mora umakniti.
Glej in opazuj. V viharjih admiraš, z neba prihaja novo
in tja greš, da bi potolažil božji srd nad sabo in nad vsemi,
ki te spremljajo. Tiha molitev te osmišlja v nov prav.
Tako si se želel umiriti, a dovolj je trpljenje spremeniti v sve-
tost.

SREČA TIŠINE

Veselje se je zapisovalo
med plasti vetra,
ki je nosil pomladne vonjave.
Spominjale so me na mlade dni,
ko še nisem bil žrtev tesnob
in toge odraslosti.
Ob vodnjaku so se igrali otroci,
vse v njih je bila pesem,
razigrana sproščenost in poezija.
Ob sebi sem imel prijateljico,
lepo, pomladno in svobodno.
Malo je mrščila obraz,
mislil sem, da sem bil jaz kriv
in sem poskušal biti bolj zabaven.
Ni pomagala moja dobra volja.
Veter je z vodnjaka
prinesel kapljice hladne vode,
kot blagoslov so naju ohladile
in postala sva vesela in zgovorna.

Polnila si mojo praznoto.
Zakaj si odtrgala košček topline,
ki si mi ga dajala čez dan?
Moj večer bo poln hladu
in zmedenih misli.
Ali ne veš, da ustavljaš
vlak, ki drvi skozme,
da bi napolnil predor?
Ali ne veš, da sem tako sam,
kot samota sama?
Zakaj moraš iti?
Stvar si, a jaz se ne morem
napolniti s pojmom,
ker pojmi ne zmorejo
konkretne ljubezni.
In potem ni ne topline, ne miru,
še manj veselja -
in se kot vlak izgubim v neznano ...

DOBRIKAVKE

Lezi k meni,
v nihajočo travo
najinega počitka!

Mir je poln
tvoje prisotnosti
ob moji rami.

Ob tebi obstanem,
močan kot gora,
na svojem mestu.

Približujeva se morju.
Dve tihi reki
v megli.

Pridi!
Tanke so niti med nama,
zapredene v mir!

Tvoj dotik -
nasmeh gotovosti
iz daljave!

Daljave sveta
me kličejo
v tvoje naročje.

Počasi bova postala
tako domača,
da bo moj jaz postal moj ti.

Prekopicnil sem se
iz svojih zank
v tvojo ljubezen.

Udeležil sem se
sejma življenja
in postal: Ti.

Ljubezen in mir:
Ne moški in ženska,
človek in človek.

Kot igriv psiček
puščam sledove
v kotičkih tvoje duše.

Široke ceste
njenega iskanja so se uvile
v prihod nazaj.

Morda nisi z mano zato,
da se ne bi danes
navezal nase.

Ljubim rob,
s katerega se pade v brezno
in te ujame nadčloveško.
Te ponese v nekaj tretjega.
Kako visoko spoštujem odmik!
Prehod je najvišje sijoče zlato.
Ves čas sem na robu,
med robovi nad brezni,
v objemih hudih sanj -
in tako sam!

Tu se zbirajo barve,
kakor v roži, ki bo vzcvetela.

Zemlja se je zravnila.
Hribi so se ponižali,
prevrnili v doline,
reke so usahnile,
pot je postala široka cesta
brez ovinkov.
V zraku zveni le še en ton,
globoki Om,
peljemo se naravnost,
v duši popoln mir.
Pomlad se širi,
kamor seže pogled,
rahel nasmeh na ustih
in globoko zadovoljstvo.
Morje plivka prijetne misli,
avto je urejen, peljemo se,
veke so priprte
kot v polsnu,
počasi doživljamo
neskončno hitrost vesolja.
Nihče več ničesar ne vpraša.
Vse vemo in vemo,
da gremo prav.

Pojem je rekel:
Jaz združujem vse rože
v eni roži.
Več sem, kot ti,
mala marjetica,
ki se trudiš
premagati čas in ne oveneti.
Marjetica je rekla:
Ko venem, postajam ti.
Oba sva služabnika
iste ljubezni.
Pesnik ju je poslušal
in zapisal besedo,
ki je pomenila
vенеčo marjetico.
Pobožal je pojem,
a spoznal, da je marjetico
lažje imel rad.

Sonce je sedlo na rožo
in reklo:
Kaj je tvoja lepota
brez mene?
Roža je odgovorila:
Kakšna je tvoja vrednost
brez nas,
ki rastemo iz humusa
in poganjamo lépo
in poveličujemo čas
s svojim venenjem?
Sonce je zajel sram:
Res: Kaj sem brez tega,
kar grejem, razsvetlujem
in ljubim?
Roža se je nasmehnila
in rekla:
Prižgi kakšno svečko
na mojem grobu!

SREČANJA

SREČANJA Z BOGOM

Izbral bom najlepšo rožo,
najlepšo žensko,
najlepšo zvezdo,
izbral bom najlepšo besedo,
da Te bom videl.
Videl bom, česar se ne da videti.
Iskal Te bom povsod,
tudi v sebi, samo da bi Te
našel.

In ko bom utrujen,
bom sedel k Tebi
in se Ti zahvalil,
da si.

Saj ni treba,
da v zeleno noč
postavim svoje ime,
saj je dovolj Tebe,
ki si bolj resničen.

Saj ni treba,
da pokažem
svojo kačjo premoč,
saj je dovolj,
da si Ti tukaj.

Nad vijolično nočjo
plavam
in Te molim, prazen sebe,
a poln Tebe.

Mir je,
kot da dežuje
po dolgih dneh
sopare.

Nekaj v prsih
se je umirilo,
ne na silo,
kot včasih,
res,
kot da bi v
svojih prsih
čutil milost
odpuščanja.

Pojem Ti,
da bi po svojih pesmih
našel harmonijo.
Tako bolj vem, da si.
Tako bolj vem, da sem.
In v globokih večerih,
ko je povsod mir,
odkrivam tisto staro,
a vedno novo melodijo.

SREČANJA Z NJO

Čutim poletje,
diham z njim,
umirajoč
a živ, tako živ!
Stene se bodo razmaknile,
zaplaval bom v zrak,
žareč od ljubezni.
Zagledal bom njo,
poletno živo,
poletno srečno,
njo, umirajočo od hrepenenja
in blaženosti.

To poletje ne bo nikoli
minilo.

Tisti večer
sva z roko v roki sanjala.
Čudila sva se stvarstvu
in se veselila globokih dni
in zdelo se nama je,
da razumeva vse ...

Tisti večer
so od daleč bili zvonovi.
Roke so se sklenile
k molitvi
in obraz se je zresnil
v notranje
veselje.

Rad imam tvojega psa,
rad imam tvojo sobo
in posteljo, kjer ležiš,
in blazino, kamor daš glavo,
in svojo sobo potem,
ko odideš,
ker je v njej še vonj po tebi.
Rad imam vse, kar me spominja nate,
ker je vse drugo kot brez luči.

Rad imam tvoje lase,
ki tako dobro zakrivajo,
da si zaljubljena vame.

SREČANJA S SVETOM

Tiha, grenka žalost
odmeva od neba.

V megleno jutro
vlak zatuli.

Vse je čisto.

Le megla
tako spokojno
sije

ob tej uri.

In vpraša me teman
popotnik:

Kam bova šla?

Temna zavesa
se je spustila
čez pomladni sijaj.
Zdaj sem miren.
Svetloba me več ne boli,
glasba življenja
se je prelila v harmonijo.

Zdaj gledam v rjavi sijaj
in duša poljublja zemljo.

TI SI MENI DAR

NAJIN SVILENI SVET

Iluzije vzdolž pomenov iščejo izgubljene sne,
med sanje vpletajo spomine in željé,
tihu kot cvet zori dobrota najina in se ne ospe,
da bi v življenju našla mir in trajanje.

Velik je mir, ki od suhote v duši nikdar ne ločuje,
in globok tolmun, ki misli, da ne potrebuje
nobene misli ne besede srcu tuje,
velik je zven iz dna, ki polni srca in jih zaznamuje.

V najini ljubezni žari čist prostor za oba,
se v najinem poljubu morda ne prepozna,
a dobro čutiva, da med mnogimi sva dva,
ki si ves svet podarjava.

Nemir ne more škoditi preprostemu trepetu,
najini telesi sta topli v svilenem svetu,
da sanje bi si podarila,
svetove, ki le slutnja jih zazna, odkrila.

In nič pod robom se ne bo zgodilo, nič čez rob,
z nama je zavezo sklenil Bog,
čprav na svetu tem vsak sam umira,
lahko v ljubezni se usodi upira ...

TI IN POPOTNIK

Ujeta v pojme, ki bolijo,
kakor topli žamet - stez,

resnice odtenke ulovijo,
a meja je boleča vmes.

Še lest jeseni, listje pada,
popotnik nemo gre tam čez,

ko misli na objem pogledov
v veter njenih vonjev ujet,

in tava; drevesa slike skrijejo,
nihče ne ve za barve obeh.

IŠČEM BARVO

Prazno, tiho belo platno opazujem,
s strahom, kakšno barvo bom rodil;
dolgo že v globinah takšno snujem,
ki bi jo angelu in nebu podaril,

ki bi preseгла moje čutne sanje,
ki v njej moj duh bi se očistil in umil,
ki oživela bi v pričevanje
silnega duha lepote, ki sem ga užil.

Platno niha v vetru, čopič zaihti,
slika je že tam, kjer je še ni;
iz bolečine iztiskam barve radosti.

Iz mraka padajo sokovi zvezd v belino;
Angel, zdaj pomagaj, v meni vre -
Ko izpojem, k tebi se umaknil bom v tišino.

IMPRESIJE

Feniks vzletava in
riše
angelske
nianse dvomov s
credom v absolutno
enost.

Sijaj in trepet
lepote,
ali na vedno nov
način uslišana molitev
angelov

Barve
objemajo
radost
in
smeh
šepetajočih zvonikov,
tiho ljubečih,
razpetih med
upanje križa,
enostavnost ljubezni
in jok,
ki presega ...

TIHA ŽELJA

Tišina
povezuje
nepovezano.

Čisto počasi
počivati.
In vse bo narejeno.

Življenje
je mimohod.
Čakam nase.

Sončen dan.
Temine so se skrile
na ono stran sveta.

Vračanja k sebi
počasi
uravnavajo ritme.

Vse delam
do popolnosti.
A le do pol.

V roži
razločim
čudež sveta.

Globok mir.
Zdaj ne mislim
v besedah.

Ptič,
ki prileti blizu,
postane moj.

Naenkrat: Mir.
Topli nič
se je razrasel med drevje.

Senca ptiča
v preletu na betonu.
Oživljeno sonce.

Obsijano drevo.
Kolikor listov,
toliko Sonc.

Vse je pripravljeno
za nove
priprave.

Oddih
med mislijo
in mislijo.

Vest
me je poklicala
v preprosto dejanje.

Nazadnje pa nič,
kot da nikoli
nič ni bilo.

Pozabljenje
je svoboda
prihodnosti.

Stopnjuh
svojo svobodo
do veselja!

Ko imaš eno,
izgubiš drugo,
najdeš tretje ...

TOPLI DEŽ

Vroč dan.
Naj zame
mislijo drugi.
V roži
se vročina
spreminja v strast.

Srce hoče domov.
A tam je vse prav
tudi brez mene.
Uglašenost z vesoljem
me je pripeljala
sem.

Spomini na prepade
so odleteli
s poletnim vetrom.
Potujem v zvezdi.
Vsak krak
je popoln smisel zase.

Muha je prilezla
na moj haiku
in odletela.
Sanjam.
Tiho odhajajo
sence.

Okno odseva
drevo.
In še eno nebo.
Trdna tla.
A poplavljena
z mislimi.

Deževno jutro
se ne spomni
sanj.
Na mizi
očala, svinčnik
in izgubljena pesem.

Noga počiva
na drugi.
In tej je toplo.
Roka, ki ve več.
posluša glavo,
ki ve manj.

Voda iz studenca
še dolgo
ne bo oblak.
Sprehod
med vesoljema:
notranjim in zunanjim.

Zlekni se v travo.
Bolj gotovo je
kot dom.
Prižmi me
ob svoje
nastajanje!

TREPET

DOGAJANJA

Prazen tolmun in oblaki nad njim.
Vodnjak je presahnil.
Tudi ptice ne letajo več tja.
Vsi so pili iz njega,
se odžejali in prejeli novo moč.
Zdaj pa sameva pod zvezdami.
In ko bo prvi dež namočil zemljo,
bo spet srečen.
Spet bo dajal.

Hudournik se je polegel,
dež je ponehal,
skozi listje je zasvetilo sonce.
Ptice se spet spreletavajo.
Kot da nikoli nič ni bilo.
In res ni bilo.
Lahen vetrič je sušil drevesa,
le nekaj suhih vej je ležalo v travi
okrog igrivega potočka.
Kakor večni sedaj,
ki ne pozna prihodnosti,
in se je ne more spominjati.

Vse je ravno
kakor v puščavi,
le rahli grički motijo tihi veter.
Ni globokih morij
in ne gora visokih,
le beli oblaki zastirajo pogled.
In v tebi ni skrbi in ne strahov.
Rahla glasba ravna veselje
v eno samo veliko Enost.

Med tisoči medlečih zvezd
sem našel pravo.
Polna bolečine sveti mi v temno noč.
In vanjo zroč mi misel sine:
Svet je majhen, ne ponuja mi tišine.
In to majhno zvezdo prosim za pomoč ...

NAUČI SE PADATI

Kadar padeš, padeš vedno na zemljo.
In jo poljubiš s celim telesom
in takrat se na nebu nekaj premakne.
Umakneš se iz podnebja
in ves si na tleh, nemočen, in ne veš,
od kod pride moč, da spet vstaneš ...

Nauči se padati.
Večna ljubezen uredi vse,
česar tebi še zdaleč ne bi uspelo.
Premalo si stavil nanjo, ki vse ve.
Nič se ne bo poznalo,
če boš padel ob tla.
Le v večeru se bo nekaj premaknilo,
morda bo to ključavnica,
ki ti bo odprla nova vrata.

Vstal boš, a ne boš vedno lahak.
Nov padec pride.
Vstal si, sli so te obkrožili,
a že nevoščljiva bolečina
gloda tvoje kosti.
Nisi narejen, da bi bival v višavah.
Tu, na zemlji si in tu boš kopal in oral.
Tu si, človek si
in zemlja in nebo te že dolgo ljubita.
Človek si in moraš padati.

TRIALOGI PLESA

MILONGA

S tabo v mislih plešem tihi tango.
Dvorana polna je ljudi in glasba ponehuje.
Zdaj plavava v nek drugi svet.
Kar se je začelo tukaj, tam se ne konča.
Tvoji snubci gledajo v tla.
Midva pa še vedno pleševa in plavava ...

V dnu si mi ostala,
ne kot usedlina, ampak kot privid.
Zdaj trezno vidim,
kako širiš krila,
ko s tangom polniš svojo moč.
Tam si in s teboj so
rahle padavine mojega duha.
Moja poezija stopa s tabo po nočeh
in ko ob svitu prideš, sem poln svobode,
ki si mi jo priplesala.

Gledam v mirno noč,
nad menoj polnost ne neha plesati.
Koliko si preplesala,
da si bila končno tam,
v objemih plesa. In glasba te nosi,
besede, pogledi in strast.
Telesa se gibljejo v skrivnostnem ritmu,
ki mu edinemu verjameš.
In nikoli ti ne bo žal, da si bila nagrajena
s tangom svojega življenja.

Dviguješ se na krilih objemov,
na korakih, ki jih že davno dobro poznaš.
In ne verjameš, da je v vsej strasti nekdo ob tebi.
Nek pesnik iz zakotja, ki te bolje vidi kot vsi.
In bolj plava s teboj kot telesa z vprašljivimi očmi.
Nekaj v tebi v ritmih užitkov
še vedno čaka, da bi ti razodelo vse.

Tako me navdušuješ, povsod iščem poezijo,
a ti si jo našla in narediš zanjo vse.
Tango ti govori o minljivosti in večnosti,
o strasteh in njihovem žalostnem koncu.
Pripoveduje ti o skrivnostnem smislu,
ki sva ga našla oba.
Jaz pa te čakam.
Tiho pričakujem tvoj žalostni pogled;
in jaz ti bom odgovoril s prav takim pogledom ...

Nisem verjel, da je bil to najin zadnji tango.
Potihnil je protokol in zaprl se je dan.
Potem sva bila sama, brez navdiha, brez besed.
A kako je igralo, krila niso nehala plesati,
vse minljivo je postalo neminljivo.
Čakala si, kaj bom storil.
Da bi le nekaj bilo. In bilo je.

Ali še plešeš, je tvoja misel še v nogah?
Ali telo še žari ob svitu, ki ti vzbuja strah?
Ali si s človekom, ki bi se rad razdajal?
Boš vesela z njim, ki še ni pogledal v oblake,
tam bi te videl, sredi razigranih rož,
in njegove sanje bi bile prav take ...

ZATIŠJE

Priplesala boš v mojo sobo.
Z nasmehom bom umil
žalost s tvojega obraza.
Ti boš kaj rekla.
Česar ne veš,
tega ne bo v besedah.
Tvoje kretnje bodo
živele v lepoti,
tvoja iskrivost bo živa.
Nič trenutnega
ni pomembno.
Duši imata vse,
kar potrebujeta.
Če boš le priplesala
v mojo sobo.

Glej, kako so svetle njene sanje,
ki mi veter jih prinaša,
sanjam z njo svetlobo srečno;
na zemlji kamni so, a v njej ...
Prišla bo kot kraljica zala,
me objela in se smejala,
tiho bova govorila,
da ne zmotiva kraljestva.
In ko bo odšla, bo še z menoj,
srečna, mlada, vitka in čista,
kakor biser me bo osrečevala
v neznanih in temnih globinah sanj.

Mrak je, soba vsa drhti.
Stene so našle svoj smisel
in predmeti ne bi prenesli odmika.
Zrak je poln toplega poletja
in nič preveč ne boli.
Čakam te in razmišljam:
ali te bo majski dež zalil,
če mi ne boš preveč govorila,
ali boš zatemnila te čarobnosti.

Pride čas, ko le vetrček
rahlo veje nad potokom
in je vse prav.
Dobrodošli trenutek miru,
ko ležejo vode.
Žarke so zbrale.
Obračajo jih navzven
in jih dolgo oddajajo
drevesom in travam.
Ko se vse poleže,
še ptice sedejo na veje
in si čistijo perje.

Kako je lepo
ob nekom dihati,
ki ne govori.
Ki ničesar ne hoče.
Samo tiha lučka tli
in nič ni nemogoče.
Čakam vihar.
Oblaki že silijo v nebo.
Vse bo drugače.
In presenetil me bo gospodar.
Tudi prav.
A zdaj je lepo,
zvezde so umirile svoj tek,
nobena ni zašla,
čas bo prinesel ...
Tiho se bo spremenilo vse
in takrat bom tiho ...

Meje so začrtane.
Ni mi treba čez ograje.
On je že storil.
In lahko se samo prepustim.
Hrepenenja pa vršijo kot veter v krošnjah,
ko se pripravlja dež.
In vem, da je dovolj.
In si ne morem več predstavljati
ničesar drugega kot mir in dobro.
Moji viharji so nepomembni.
Drevo sem, ki je dalo seme in umrlo.
Saj še umira.
In seme -
kako veliko drevo bo postalo!
Vse bogastvo mojih brezen in strahov
je eno: seme.
Seme za naprej.
Vse bo minilo in se spremenilo.
Seme pa bo zraslo.
Veliko drevo bo, čisto drugačno ...
Še vse drugače je, kakor mislim.
In drugače bo,
kakor se je v meni zasedrlo.
Ker on razmišlja drugače.
In vse, kar je, se bo obrnilo v nebo.
Dolge poljane se odpirajo.
Čisto drugačne kot to, kar je bilo.
Brezna in strahovi
se utapljujejo v morju Enega.

Stiske in zagate so v njem,
dovolj je izročiti
in vse gre v valovih med zvezde.

ZAVEZA

VRNITVE

Doma me križ zvezuje in mori,
jaz pa bi rad zadihal v sončen dan,
vrgel s sebe pezo daleč stran,
rad bi se naužil pomladnih dni.

A nič ne prevpije mi vesti,
v globokih sanjah načrte snujem,
ne najdem sreče, ki jo potrebujem,
da lahko vzljubil bi ljudi.

In vrnem se domov, k milosti,
zgrabi me krč, puščobo premagujem,
a v dnu košček mi miru žari ...

In zvečer dolgo, dolgo čujem,
domač v svetu, duši tujem,
ko se po viharjih vse umiri.

ZA ANGELOM

Z mano angel tiho šteje dni.
Nekoč bo konec, pravi nežno.
Šele tam, drugje, bo večno,
pravi mi, in se smeji.

Tu pa moraš ohraniti breme milosti,
ki Bog jo daje duši bežno,
da preživiš življenje srečno,
prav, kot pravi ti narek vesti.

In jaz se pokesam in molim,
zahvalim se za vse poti,
negotovo še po zemlji hodim,

a če prepustim se milosti,
z angelom vse prebrodim
in delam le, kar on mi govori.

TRENUTKI

Ko me drevo poljubi v oči,
skozi lase mi veter plane,
poboža nežno čez dlani,
ko tiho me oblak objame,

ko sklonim glavo bliže k srcu,
da mi lahko pove vse,
ko duša, trepetljava v trsu,
umiri se in odpre,

ko vidim, pa ne vem ničesar,
a vem vse in gledam angele,
kakor oko sem, brez telesa,

kakor voda, ki brez reke je,
kakor pesem brez začetka,
kakor čas, ki sprejme me ...

PLES

Kot plesalka rahlo se dotikam,
z vršički prstov na nogah,
Zemlje, prelepe strašne
in barvite - in me je kar malo strah.

Ko odrinem se od njene rame,
poletim, pozabim, da sem prah,
da so barve, vonji tudi zame,
da me drži z ljubeznijo v rokah.

Rahel dotik - in senca pleše,
skok v nebo in dolg polet,
Zemlja je umetnina, ki preseže,

kar trudi se plesati svet.
In ko mehko pristanem spet,
pogrešam svoj najskrivnostnejši razgled ...

BELA

Bela barve v duhu je združila,
vsaka težka od same sebe je bila,
vsaka je ranila del srca
in se v trenutku radosti zbudila.

Vse belo je bilo na koncu,
ki konca koncev ne pozna,
ki trajanju tako se vdano vda,
da se ustavilo je v belem Soncu.

In barve so se poimenovala.
Vsak gib v duši ima svoje ime,
za vsako misel ve srce

in barve so se malo poigrale,
da hrepenenje, boje in želje
bi, končne v neskončnem, dale.

SONETI SREČE

IX.

In ne skrivam svoje tihe radosti,
saj noč ne more skriti hrepenenja,
ne more uničiti življenja,
ne izkriviti radostne moči, ki v meni tli.

Gozd nad mano tiho mi šumi,
ležim v travi, upam v vstajenja,
zaupam v svoja lastna prerojenja,
tiho teče čas, ki ga sploh ni.

On mi je dal množice ljudi,
nad vsemi upanje in sonce sije,
nad vsemi moli radost zvezdnate noči.

In radost, tiha sila, kakor ura bije
vsem, ki upajo v srečo prihodnosti,
saj nihče, ki je iz zemlje, je ne ubije.

XIII.

Sonce, ki mi tople dneve podari,
je skrilo oblake sencam noči,
nobena duša zdaj več ne ječi,
vsaka rešena ga moli in časti.

Lepa je dobrota tihih dni,
ko poln veselja svetu umiram,
ko načrte tihe si gradim in jih podiram,
ko pod mojimi nogami pot šelesti.

On je z mano, kadar mislim, da me ni,
moje srce ljubezen pije,
On me usliši, če zmanjka poti.

On kot sonce tiho v meni sije,
če vem, ali če se moj duh izgubi,
umirjeno v meni duh življenja bije.

VSEPRESEGAJOČI

IV.

Poljub neba prinaša zvezd milijone,
takrat se zdi mi, da bom tu ostal,
ljubil naravo in z oblaki se igral,
a duh je razdrobljen v ione.

Sonce vzide nad veseljem, v žalost tone,
danes spet ob njej bom spal,
svoj trdi boj za svetost predal
in sanjal afriške počasne težke slone.

Gledam v nebo z zaprtimi očmi,
iz zvonika cerkve slišim zvonove,
čakam, da spet v meni se zbudi

želja, da bi srečne imel potomce,
spoznam iz bolečine in odpovedi:
resnica preživi, če nanjo sije sonce.

Ljubim
božje stvarstvo
in živim,
se odpiram
mavrični lepoti,
skrijem se -
in zamižim ...

PESEM IN ZVEZDE

Smiljan Trobiš je raznolik pesnik tako tematsko kakor oblikovno. Zajeten opus dvaindvajsetih pesniških zbirk je tako dal možnosti širokega izbora in za prikaz te raznolikosti. A najbrž so za avtorja najbolj značilne duhovne teme. A ne skriva svojih krščanskih izhodišč, pri čemer se naslanja na tovrstno slovensko pesniško tradicijo (mislim predvsem na Antona Vodnika, ki mu je blizek), vendar je njegova osnova zelo širok razpon novodobne duhovnosti, za katero so značilne prvine doživljanje svetosti vsakdanjosti, spojenost z naravo, ogibanje formalni obrednosti, mistika telesa, izjemen poudarek na »drugem«, zazrtost navzven in kot njen odraz zazrtost vase. Ves svet je poduhovljen v smislu »stvarstva« in prav veseli me, da je temu izboru dal zanj tako izrazit, značilen naslov.

Pesmi so tako v pretežni večini ubeseditev tega poduhovljenega stvarstva. Velikokrat nastopajo kozmični pojavi, kot so zvezde, nebo, sonce, dan in noč, kot okvir in koordinatni sistem. A poudarek je na doživljanju neposrednega naravnega okolja, krajine, travnika, vetra, oblakov, zvokov iz narave. Kozmični pojavi nosijo pečat božanskosti, metafizičnega, najvišjih vrednot v človekovem življenju, in naravno okolje z drevjem, travo, vodami, cvetjem je individualna postavitev teh kozmičnih, božanskih vrednot pred pesnika in pred nas.

Novodobno duhovno je tudi Trobiševo dojemanje drugega kot ženske, predvsem kot ženske, njene čutnosti, hipnega odziva brez premisleka. Težko najdemo pesnika, ki se s tako nežnostjo dotika duše drugega in v njej išče odsvite tistega, kar je po njegovem v kozmosu velikanska nežna moč. Predvsem je poudarjena toplina človeške bližine, pesnikovo domovanje v njej. Dušo drugega vpleta v igro, predvsem v ples kot izvorno najbrž najstarejše predajanje drugemu in čarobnim močem stvarstva.

Seveda je dokaj pričakovano Trobiš posegel po japonskih pesniških oblikah, haiku in senryu. Ustrezata mu v dveh vlogah. Najprej se v njej najde kot dober opazovalec narave, ki je nagnjen k impulzivnim zaznavam trenutka, v katerem zablisne hipno, intuitivno spoznanje, in potem še kot pronicljiv opazovalec človeškega ravnanja, svojega in drugih. Pri tem opozarja na značilnost svoje

poezije, da je stavek zelo pomemben člen med celoto pesmi in besednim/tematskim gradivom. Veliko njegovih stavkov zazveni kot aforizem, kot samozadostna, v sebi zaokrožena sentenca, katere subjekt je tudi »mi«. Poezija je zanj Smisel.

Pri izbiranju njegovih pesmi za ta pregled se mi je Smiljan Trobiš izoblikoval kot k melanholiji nagnjen pesnik, ki iz nekoliko samotarskega položaja opazuje naša in svoja ravnanja in jih primerja s svojimi kozmičnimi koordinatami. Vodi nas od prebliska do prebliska in nam razkriva duhovne razsežnosti. A najbolj samosvoj je v doživljanju lastnega položaja med pesnjenjem in »zvezdami«. V njem se rojeva poezija, s katero »diha«, kot pravi v eni od svojih pesmi.

Marjan Pungartnik

O PESNIKU SMILJANU TROBIŠU

Foto: Dina Nunić

Smiljan Trobiš,
Lebanova 35, Novo mesto

Rojen je 2. 11. 1956 v Novem mestu, tu je tudi zaključil gimnazijo leta 1975. Študiral je medicino na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Diplomiral je na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Po poklicu je predmetni učitelj kemije, biologije in angleščine. Zdaj

deluje kot pedagog, prevajalec, lektor, mentor, pesnik in recitator ter vodja delavnic kreativnega pisanja. Od leta 1999 ima status svobodnega ustvarjalca na področju kulture - pesnika. Je član Društva slovenskih pisateljev. Uveljavlja se kot razpoznaven ustvarjalec v dolenskem in slovenskem kulturnem prostoru. Leta 2005 je prejel Trdinovo nagrado Mestne občine Novo mesto za uspehe na kulturnem in literarnem področju. Živi in ustvarja v Novem mestu.

Objavljati je začel že v gimnaziji v glasilih Stezice in Izvestja ter v Dolenjskem listu, nato v literarnih revijah in časopisih: OtočjeO, Oznanjenje, Rast, Znamenja, Revija 2000, Pesniška tribuna, Tretji dan, Mentor, Družina, Apokalipsa, Letni časi, Park, Ognjišče, Vsesledje, Vpogled, Poetikon, Primorska srečanja, Locutio, Prijatelj, Zvon.

Sodeloval je v skupnih projektih Literarnega kluba Dragotina Ketteja v Novem mestu in s poezijo v katalogih slikarjev in likovnih monografijah. Sodeloval je v zbornikih molitvene poezije in v mednarodni antologiji haiku poezije. Izdal je zgoščenko ljubezenskih pesmi. Sodeloval je v antologiji »Novomeška knjiga« urednika Milčka Komelja. Izdal je zbirko poezije v prozi in refleksivnih tekstov

ter domislic in spoznanj »Tam so daljave čiste« in izbor izrekov »Domislice in spoznanja«. Sodeloval je v zbornikih slovenskega aforizma. Objavlja tudi eseje. Izdal je tri zbirke meditacij in zbirko molitev ter knjigo petih križevih potov. Napisal je tri knjige o kreativnem pisanju. Objavljenih ima več elektronskih knjig s prevodi pri različnih založbah.

Izdal je dvaindvajset samostojnih pesniških zbirk: »V modro« (1994), »Srečanja« (1995), »Očiščeno jutro« (1998), »Dan je globok« (2002), »Ti si meni dar« (2004), »Zaveza« (2004), »Košček neba med vejami« (2006), »Beli krog« (2006), »Po lahki teži hrepenim« (2007), »Hvalnica lepoti« (2007), »Kakor oblaki ...« (2009), »Topli dež« (2009), »Trenutki« (2011), »Sreča tišine« (2012), »Tiha želja« (2012), »Zatišje« (2013), »Trepet« (2013), »Trialog« (2014), »Spreminjanja« (2014), »Pod zasviti zvezd« (2015), »Meander« (2015).

SPONZORJI:

Tovarna zdravil Krka d.d.

Mestna občina Novo mesto

Gradbeništvo Agma d.o.o.

Center strokovnih šol Novo mesto

Tesar d.o.o.

Avtohiša Berus d.o.o.

Tudi kultura je del nas.

*Poslanstvo našega farmacevtskega podjetja je narediti
dragocene trenutke še lepše in bogatejše.*

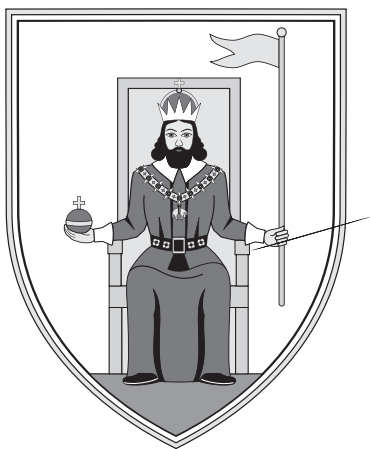
Le zdravo življenje je lahko iztočnica kreativnosti.

Verjamemo v navdih, ki se rodi iz kulture.

www.krka.si

Živeti zdravo življenje.

**MESTNA OBČINA
NOVO MESTO**